

DNA

**BELEIDSPLAN
2017–2020**

BELEIDSPLAN DNA 2017-2020

EEN THUIS VOOR EEN VEELZIJDIGE SAMENLEVING

1. INLEIDING

Waar voel je je thuis? Dat is een van de belangrijkste vragen in een mensenleven, die bovendien samenhangt met een hoop andere vragen. Waar voel ik me veilig? Hoor ik erbij? Herken ik me in de verhalen die om mij heen worden verteld?

Vanuit deze vraag wil DNA de komende jaren een veilig en warm thuis zijn voor het publiek, voor makers en voor verhalen die anders niet zouden worden verteld. Die rol wordt steeds belangrijker in een diverser wordende samenleving.

Een toenemend aantal mensen voelt de behoefte aan een veilig huis. Dat geldt voor de 'autochtone' Nederlander die zich bedreigd voelt door de maatschappelijke en geopolitieke omstandigheden waar hij geen vat op heeft, voor de eerste en tweede generatie migranten die hier al waren, én voor de vluchtelingen met wie Nederland de afgelopen jaren te maken kreeg en ook de komende tijd te maken zal krijgen. De eerste roep is dan om meer veiligheid. Maar om mensen die veiligheid te bieden is iets anders nodig dan politie of leger op straat. Want wat doet die agent of soldaat als hij thuis komt en zijn kind is bang? Hij zet zijn helm af, legt zijn wapen neer en vertelt zijn kind een verhaal.

Zo willen we bij DNA een veilige plek zijn, waar mensen van elke mogelijke afkomst zich thuis voelen en kunnen luisteren naar verhalen. Verhalen die mogen schuren, of slecht af mogen lopen, maar wel altijd troost bieden. In die verhalen delen we waar we vandaan komen en waar we heengaan en daardoor zeggen we wat over de tijd waarin we nu leven, over de plek waar we ons samen bevinden, in het hier en nu.

Om ons met zijn allen thuis te voelen, zullen we soms ook nieuwe verhalen moeten verzinnen. Wat je er ook van mag vinden, de interculturele samenleving, waarin verschillende perspectieven en culturen door elkaar lopen en botsen, gaat niet meer weg. Daarom zijn er verhalen nodig die zich verhouden tot soms schurende culturele tegenstellingen en botsende maatschappijvisies die niet altijd op te lossen zijn. Ook daarin is de steeds leidende vraag: waar ben ik thuis? Maar ook: hoe bepaalt mijn thuis op welke manier ik naar de wereld kijk? Theater kan helpen die vragen te beantwoorden.

Niet alle verhalen die er in die samenleving aanwezig zijn, worden verteld en gehoord. Daar moet iets aan veranderen en DNA wil daaraan bijdragen. Daarvoor moet wel iedereen zich ook thuis voelen in het theater en dat is nog te weinig het geval. Het Nederlandse theaterlandschap, de voorstellingen en het publiek zijn te wit en daarmee geen afspiegeling van de Nederlandse samenleving.

Het theater vormt bij uitstek die veilige plek, waarin de tijd kan worden genomen maatschappelijke bewegingen collectief te bestuderen en te bevragen. Omdat theater een collectieve kunstvorm is, kunnen mensen met verschillende achtergronden bij elkaar komen en zich inleven in het perspectief van de ander. Ook kunnen in het theater nieuwe verhalen én nieuwe perspectieven op oude verhalen worden gevonden. Zonder onze oude verhalen weten we niet wie we zijn. Zonder nieuwe verhalen niet waar we heen gaan. Juist daarom is het zo belangrijk dat na de voorstelling het gesprek doorgaat en de verhalen die in een voorstelling worden verteld zo ook weer zijn weg terug vinden naar het dagelijks leven van het publiek op het moment dat ze terugkeren naar hun eigen huis.

2. MISSIE – VISIE – DOELSTELLINGEN

MISSIE

DNA maakt interculturele theatervoorstellingen voor een zo divers mogelijk publiek. De voorstellingen zoeken naar nieuwe verhalen of nieuwe perspectieven op oude verhalen waardoor mensen van diverse afkomst kennis kunnen nemen van elkaars perspectieven en daarover met elkaar in gesprek kunnen gaan.

VISIE

Theater zou een thuis moeten bieden aan de verhalen van alle Nederlanders. Dat is nu nog te weinig aan de hand: in het theater worden vooral witte verhalen van witte personages vanuit een wit perspectief gerepresenteerd. Theater is nu juist de plek om ook kennis te nemen van perspectieven die je als publiek niet altijd van huis uit kent. Omdat de kunstvorm van de toeschouwer vraagt zich in te leven in iemand die hij niet is, kijkt hij even door de ogen van de ander naar de wereld. Door verschillende perspectieven in een voorstelling te presenteren voor een zo breed en divers mogelijk publiek kunnen er blikken worden uitgewisseld en verhalen worden gedeeld. Dat is niet altijd een makkelijk proces, maar het theater is bij uitstek een plek waar verschillende posities op een veilige wijze met elkaar in botsing kunnen worden gebracht. Door die ontmoeting, maar ook door het gezamenlijk gesprek daarna mogelijk te maken, wil DNA bijdragen aan tolerantie en begrip binnen de cultureel diverse samenleving en daarmee aansluiten bij de huidige maatschappelijke ontwikkelingen en het diverse publiek van deze tijd.

DOELSTELLINGEN DE KOMENDE VIER JAAR:

- Verhogen we het aantal reguliere activiteiten van 4 naar 5 producties en in totaal 244 voorstellingen
- Versterken we de band met de Parade en spelen daar de komende jaren twee keer een voorstelling
- Geven we kansen aan jonge makers van diverse afkomst onder de noemer DNAplus; in totaal 3 makers die 3 voorstellingen maken
- Bereiken we met onze randprogrammering, de DNAvonden, een divers publiek en zorgen we daarmee voor een bijzondere ervaring
- Gaan we verbindingen aan met organisaties die onze missie delen; La Vie Sur Terre, Koninklijke Schouwburg Vlaanderen, t,arsenaal mechelen en Toneelhuis
- Spelen we meer voorstellingen in het buitenland; 3 in Duitsland en 30 in België
- Creëren we een vast en divers team
- Halen we een hogere eigen inkomstenquote van 35%
- Bereiken we divers en meer publiek; in totaal 24.400 toeschouwers

3. ARTISTIEKE UITGANGSPUNTEN EN ACTIVITEITEN

KORTE TERUGBLIK

Ondanks de forse bezuinigingen die ook DNA de vorige periode te verwerken kreeg, hebben we alle voorstellingen kunnen maken die we wilden. We zijn trots op de 'Pax'-serie die dat heeft opgeleverd, met de voorstellingen Pax Hominis, Pax Deus en Pax Mama. Op dit moment wordt gerepeteerd voor het laatste deel: Pax Europa.

De vraag hoe verschillende culturele perspectieven zich tot elkaar verhouden en met elkaar botsen en wat die botsingen betekenen op het gebied van identiteit vormde de afgelopen jaren de belangrijkste rode draad door de voorstellingen van DNA. Het perspectief dat artistiek leider Sabri Saad El Hamus zelf op die thema's had, kreeg tegenspraak door daar het perspectief van een andere kunstenaar tegenover te zetten. In de afgelopen kunstenplanperiode schreef Arnon Grunberg de tekst van Pax Hominis die hij baseerde op Erasmus' Lof der Zotheid. Grunberg schreef ook de tekst van Pax Mama. Gerardjan Rijnders bewerkte voor Pax Deus het boek Het evangelie volgens Pilatus van schrijver Eric-Emmanuel Schmitt en regisseerde Pax Mama. De Vlaams-Marokkaanse schrijver Fikry El Azouzy schreef met Pax Europa een tekst over het verleden en vooral de toekomst van Europa die wordt geregisseerd door Mokhallad Rasem, vaste regisseur bij Toneelhuis. De voorstelling is een coproductie met t,arsenaal en Toneelhuis, beide Vlaamse theatergezelschappen. De afgelopen vier jaar werkten wij aan een verbinding met deze Vlaamse gezelschappen en dat zetten we de komende jaren voort. Ook legden wij belangrijke contacten met de Parade. We speelden in 2015 Bingo op de Parade en werden met die voorstelling als een van de vier gezelschappen uitgekozen om mee te gaan naar Australië.

Over het algemeen werden onze projecten door publiek en pers zeer gewaardeerd. Zo schreef Kester Freriks in NRC over Pax Hominis:

'Een boeiend, bizar zelfportret van de mens als toneelspeler'

en hij gaf de voorstelling vier sterren. Loek Zonneveld schreef op Theaterkrant over Pax Deus:

'Het is, laat dat meteen gezegd zijn, een fascinerende voorstelling voor iedereen die, zoals ondergetekende, geïntrigeerd is door de bijrollen in dat Grote Verhaal uit het jaar 33 van onze jaartelling.'

Ook die voorstelling kreeg vier sterren.

Onder de naam DNA plus maakten twee theater talenten – Werner Kolf en Maryam Hassouni – een korte voorstelling onder begeleiding van DNA. We toonden die voorstellingen een aantal keren, voorafgaand aan onze voorstelling Pax Hominis. Hierdoor trokken we een divers publiek naar theater Frascati: een publiek dat normaal niet snel in dat theater te vinden is.

IEDEREEN MOET ZICH WEER THUIS VOELEN IN HET THEATER

Dat was niet altijd het geval. Met Pax Europa zetten wij een eerste stap in de goede richting met een grote en diverse cast. Die weg zetten we door in de volgende kunstenplanperiode, waarin we ons minder richten op de theaterkenners in de Amsterdamse Nes. We gaan ook op nieuwe plekken spelen, de voorstellingen meer toegankelijk maken en beter inbedden in een uitgebreide randprogrammering.

In de afgelopen periode kwamen alle projecten voort uit de persoonlijke vragen over interculturaliteit en identiteit die El Hamus graag wilde aankaarten. Dat leverde mooie voorstellingen op, maar ze hingen wel erg nadrukkelijk op het persoonlijke perspectief van El Hamus, ondanks dat er met andere kunstenaars werd samengewerkt. In het komende kunstenplan komt de nadruk dan ook minder op de persoonlijke verhalen van El Hamus te liggen, maar op een groter aantal verschillende perspectieven en verhalen. Dat doen we door de

ideeën van de makers die bij de voorstellingen betrokken zullen worden, volop de ruimte te geven. Maar ook door de keuze van het soort verhalen waarop de voorstellingen gebaseerd zullen zijn. Onder andere Gerardjan Rijnders, Joost van Hezik, Merlijn Twaalfhoven, Mokhalled Rasem en Erik Bindervoet werken met ons mee. Zij hebben allen een eigen kijk op wat 'thuis' betekent, en zullen vanuit hun persoonlijke visie daarop nieuwe perspectieven en invalshoeken bieden.

DNA 2017-2020: WAAR BEN JE THUIS?

Het overkoepelende thema van de komende periode is de vraag: wat is thuis? Daarmee probeert DNA een van de wezenlijkste vragen van deze tijd artistiek te vangen en van nieuwe antwoorden te voorzien. Via die vraag willen we nieuwe interculturele ontmoetingen bewerkstelligen die bijdragen aan de uitwisseling van de diverse perspectieven op die vraag. Voor de Amsterdamer bevindt thuis zich op een andere plek dan de Maastrichtenaar. Voor de vluchteling is thuis iets wat hij moet loslaten en ergens anders opnieuw moet opbouwen. En wat nu als je je niet thuis voelt op de plek waarvan de samenleving vindt dat je er thuis zou moeten voelen, zoals in het geval van Syriëgangers, of de groeiende groep jonge Nederlandse Turken die emigreren naar Turkije, omdat ze zich in Nederland niet meer thuis voelen?

Ook geopolitieke ontwikkelingen hebben invloed op zulke vragen. Met name de gebeurtenissen in het Midden Oosten beïnvloeden hoe wij hier in Amsterdam omgaan met de vraag hoe, en in hoeverre, wij een thuis kunnen zijn voor anderen. Veel van de onzekerheid die in Nederland wordt gevoeld rond de cultureel diverse samenleving, vindt zijn wortels in de gebeurtenissen in het Midden Oosten die zich voltrokken na de Arabische Lente. Toch hebben we in Europa maar een beperkte blik op wat daar precies gebeurt. De grote geopolitieke lijnen ontnemen ons het zicht op de particuliere verhalen van de gewone Irakees of Syriër. In onze voorstellingen willen we ook hen aan het woord laten, om zo een dialoog op gang te brengen.

Tegelijkertijd is de behoefte aan een thuis een universele. Het zoeken naar vaste, betrouwbare grond onder de voeten zit diep ingebakken in ons dna. De

vraag 'Waar ben je thuis?' verbindt zo een aantal relevante vragen die baat hebben bij een collectief gesprek binnen en buiten het theater. Tussen makers en publiek en tussen de verschillende publieksleden onderling.

REGULIERE ARTISTIEKE ACTIVITEITEN

2017 – DE HAAN

Gerardjan Rijnders bewerkt de biografie van Jacob Israël de Haan tot een muziektheatervoorstelling die door Mokhalled Rasem wordt geregisseerd.

De Haan was een Joodse advocaat, zoon van een Gazzen (Joodse voorzanger), die na een tijd socialist te zijn geweest in 1919 alles achterliet om naar Palestina te emigreren. Na een half leven als voor- aanstaand politicus was hij de heersende moraal van zijn tijd gaan verafschuwen. Hij was inmiddels uit de kast gekomen als homoseksueel en dat werd hem niet door iedereen in dank afgenomen.

In eerste instantie voelde hij zich zionist, maar door zijn omgang met Arabische en Palestijnse jongens groeide bij hem het gevoel dat de staat Israël vooral op leugens was gebaseerd. Opnieuw keerde hij zich tegen de heersende moraal en ont- popte hij zich tot vijand van het politieke zionisme. Als gevolg daarvan werd hij op 30 juni 1924 in Jerusalem vermoord.

In het verhaal van De Haan zitten veel interessante aanknopingspunten om het over 'thuis' te hebben. Niet alleen reisde ook De Haan zijn gevoel achterna en liet daarmee Nederland als zijn thuis achter, in zijn werk probeerde hij een land te creëren dat voor iedereen een thuis zou kunnen zijn. Juist dat leidde tot wrijvingen, omdat er groepen zijn die een bepaald 'thuis' exclusief voor zichzelf willen houden. Maar wie bepaalt eigenlijk waar iemand anders zich thuis voelt?

In de bewerking van Rijnders en de regie van Rasem verwordt de biografie van De Haan tot toegankelijk en veelkleurig muziektheater in een setting die zowel oer-Nederlands als Palestijns is. We volgen hoe De Haan het huiselijke leven in Zaandam verruilt voor Jerusalem. Drie acteurs

en drie muzikanten zingen, spelen en dansen het verhaal van een dwaas die verder ging dan menig dwaas ooit durfde gaan en waarin muziek, dans en zang elkaar afwisselen.

Planning: De repetitieperiode loopt van januari tot en met medio februari 2017. De première is op 19 februari in Frascati te Amsterdam. Totaal rekenen we op 35 speelbeurten waarvan er op dit moment 25 zijn verkocht en nog eens 10 verkocht worden voor de reprise in voorjaar 2018.

Extra doelgroepen: Joodse Gemeenschap, Homogemeenschap, immigranten, literatuurliefebbers en historici.

2017 - SPINOZA

Erik Bindervoet schrijft de tekst voor een regie van Joost van Hezik over de meest kosmopolitische stad van de 17e eeuw: Amsterdam. Maar ook over de vraag hoe het in de 21e eeuw met dat kosmopolitische is gesteld en hoe het denken over de mens zich in die 350 jaar heeft ontwikkeld. Tegelijkertijd speelt de vraag hoe een identiteit als migrantenkind bijdraagt aan het denken over thema's als 'thuis' en je eigen plek veroveren in een complexe samenleving.

Amsterdam Jodenbreestraat , April 1656

Alle Sefardische joden in Amsterdam zijn op weg naar de synagoge, behalve de jonge Bento Spinoza, tweede generatie immigrant, zoon van Portugese Joden. Nadat hij de deur van zijn winkel op slot heeft gedaan, blijft hij op de drempel staan kijken naar de stroom mede-joden die voorbij trekt. Hij haalt diep adem, en loopt in tegengestelde richting. Hij ontwijkt de blikken en fluistert zichzelf bemoedigend toe om zich minder ongemakkelijk te voelen. 'Niemand ziet het, het kan niemand wat schelen. Waar het op aankomt is een goed geweten en niet een slechte reputatie. Ik heb dit al zo vaak gedaan'. Hij slaat linksaf de straat in die langs de Koningsgracht loopt, naar het huis en het klaslokaal van Fransciscus van den Enden, leraar in de Latijnse taal en de Klassieken. Van den Enden kan op dat moment nog niet weten hoeveel invloed hij zal hebben op het leven en werk van de jonge Amsterdammer en op zijn boeken die de wereld zullen veranderen.

Amsterdam west, April 2017

Een soortgelijke ontmoeting vindt plaats tussen een klant die filosofieprofessor is en een jonge Amsterdammer, tweede generatie immigrant, zoon

van een Marokkaanse gastarbeider, en eigenaar van een winkeltje. Aan de hand van de gesprekken bij de kassa tussen leerling en leermeester, komt de filosofie van Spinoza aan bod en zijn betekenis voor het heden. Is de jonge Amsterdammer, net zoals Spinoza, in staat de gedachten van zijn generatie te verwoorden en zo de Spinoza van de zijn tijd te worden? Kan humanisme overleven in de 21e eeuw?

De acteurs schakelen in de voorstelling tussen de oude filosofieprofessor en de jonge winkelier in 2017 en Van den Enden en Spinoza in 1656. De oude professor (Sabri Saad El Hamus) weet alles van Spinoza, maar weet ook zelf hoe het is om verstoten te worden en alleen te zijn. In de rol van Van den Enden is hij een strenge en begeesterde leermeester, die de jonge Spinoza oproept om zich te onderscheiden, om het 'blinde geloven' tegen het licht te houden ten koste van alles. De Jonge winkelier (Majd Mardo) is leergierig en kritisch en wil zich onderscheiden en zich zo uit zijn leven als winkelier vechten. De jonge Spinoza is meer een twijfelaar en lang niet zo moedig als hij later gemaakt is. Deze vier rollen en de twee spelers die daarop reflecteren, leggen het dilemma bloot van het belang je te onderscheiden van je omgeving en de tragische consequenties daarvan als je er eenmaal in geslaagd bent. Want wat weet je nu precies voor je het zelf hebt meegemaakt?

Door de verhalen op het toneel en via een miniatuur-Amsterdam en vingercamera's te vertellen komt zowel het huidige Amsterdam als dat van de 17e eeuw tot leven. Het miniatuur-Amsterdam wordt door de acteurs opgebouwd met de spullen uit de winkel. Zo creëren ze een tweede wereld die ze gebruiken om hun punt te maken of hun verhalen kracht bij te zetten. Door die werkelijkheden tegelijkertijd op het toneel te laten zien, worden ook de overeenkomsten en verschillen tussen die perioden duidelijk en wat die zeggen over de filosofie van Spinoza.

Planning: De repetities zijn in september en oktober. De première is medio oktober 2017 in Frascati te Amsterdam, totaal rekenen we op 35 speelbeurten waarvan 10 voorstellingen in de reprise in het voorjaar van 2019.

Extra Doelgroepen: Middelbare scholieren, Amsterdammers, immigranten, filosofieliefhebbers, filosofiestudenten, bewoners Jodenbreestraat, Joodse Gemeenschap en historici.

2018 / 2020 - A POSTCARD FROM CAIRO / A POSTCARD FROM ...

In 2014 maakte de bekende componist Merlijn Twaalfhoven de miniopera *A Postcard from Aleppo*. Op muzikale wijze kregen de verhalen van gewone mensen uit Syrië – verzameld via gescande briefkaarten en internet-contact – een plekje in een muzikale ontmoeting tussen Nederlandse en Syrische muzikanten. De komende twee kunstenplannen (2017-2024) werken Twaalfhoven en DNA in een bijzondere cross-over samen aan nog vier Postcards vanuit verschillende plekken uit onder meer het Midden Oosten. De projecten zullen worden geregisseerd door Joost van Hezik. Het eerste project zal *A Postcard from Caïro* zijn (2018), vanwege de achtergrond van El Hamus en de ervaringen van Joost van Hezik tijdens de Egyptische revolutie. De première valt samen met de verjaardag van de Arabische lente waardoor we ook publicitair veel mogelijkheden zien. Afhankelijk van de nogal wisselende situatie in het Midden Oosten kiezen we voor 2020 een volgende stad. Te denken valt aan Amman in Jordanië of Mekka in Saoedi-Arabië. Uitgangspunt bij de projecten zijn de verhalen van gewone mensen die in de grote geopolitieke gebeurtenissen nauwelijks worden gehoord, maar wier leven en gevoel van thuis daarvoor wel wordt beïnvloed. Dat geldt zowel voor mensen daar als voor mensen hier. Hun verhalen vormen de basis voor een muzikale en theatrale gebeurtenis die de verschillende perspectieven op het Midden Oosten moet tonen en een brug wil zijn tussen die verschillende perspectieven.

Ook het uitgangspunt van *A Postcard from Caïro* is de vraag “Waar ben ik thuis?” met als kapstok de reis van El Hamus naar Egypte tijdens de revolutie in 2011 en de existentiële vraag die hem door de demonstranten op het plein werd gesteld: “Wie ben jij?” Plotseling moest hij te midden van die grote sociale verandering zijn plaats bepalen tussen Nederland en Egypte. Dat verhaal wordt gecombineerd met verhalen van gewone Egyptenaren die ook hun ‘thuis’ plotseling zagen veranderen en zich daar toe moesten verhouden. En hoe staat het op dit moment eigenlijk met die verworven vrijheden? Op theatrale en muzikale wijze wordt op het toneel het Tahrirplein gereconstrueerd en gevuld met de verhalen van gewone Egyptenaren.

De voorstellingen willen we spelen in de middenzalen. Dat zijn de gebruikelijke theaterzalen, maar ook zalen die zich meer richten op muziektheater

zoals Odeon Zwolle en muziekgebouw aan het IJ. We bereiken met deze voorstelling een groter en ook nieuw (muziek)publiek. Bovendien tonen we korte fragmenten van de voorstelling op de Parade.

Planning *A Postcard from Cairo*: De repetities zijn van september tot en met half oktober de première is medio oktober 2018 in Frascati Amsterdam, totaal spelen we 55 keer waarvan 30 voorstellingen op de Parade.

Planning *A Postcard from...*: De repetities zijn van september tot en met half oktober. De première is medio oktober 2020. Het totaal aantal speelbeurten is 60, waarvan 30 voorstellingen op de Parade.

Extra Doelgroepen: Egyptenaren, politiek geïnteresseerden, achterban van Merlijn Twaalfhoven, en gemengde middelbare scholen.

2019 – GOEDE REIS

Sabri Saad El Hamus maakt samen met toneelschrijver Jibbe Willems een liefdevol drieluik over komen en gaan, over je huis verlaten en thuis komen. De voorstelling wordt geregisseerd door Mokhallad Rasem. De makers willen ermee reageren op een samenleving die terug lijkt te willen naar een gefantaseerd monocultureel ideaal van de jaren '50 en die daarom moeite heeft zijn verantwoordelijkheid te nemen voor degenen die in deze wereld op drift zijn. Deze grotere thematiek kun je het beste behandelen door hem klein te maken en je concentreren op de kleine verhalen die mensen zelf met zich meedragen. Daarom bestaat *Goede reis* uit drie ‘kleinere’ verhalen van drie gewone mensen die een grote reis moeten maken: om de liefde of uit naam van de liefde.

1. *Van Damascus naar Capelle* *De Syrische Fietser*

Een Syriër leert fietsen, uit liefde voor zijn Nederlandse vriendin, in het door auto's geteisterde Damascus. Zij verlaat hem en gaat terug naar Nederland, omdat zij niet kan aarden in Syrië en omdat haar heimwee nét iets groter is dan haar liefde. De man koopt daarop een racefiets en begint aan de tocht van zijn leven: een reis per fiets van Damascus naar Capelle.

Tijdens zijn reis vertelt de Syriër over zijn verloren liefde, hoe hij haar heeft leren kennen en hoe zij, ondanks verwoede pogingen, zich maar niet thuis

kon voelen in Syrië. Het eerste luik gaat daarmee over het verschil tussen Hollandse modder en Syrisch zand, over Romeinse zuilen en boterbabelaars.

2. Back to Bagdad De Irakese Bruiloft

Een Irakese vrouw wil trouwen met haar Nederlandse vriendin, maar daarvoor heeft ze een stempel op haar geboorteakte nodig. Die kan ze niet krijgen op het gemeentehuis van Arnhem of op het Irakese consulaat. Ze zal terug moeten naar Bagdad. Dat is volgens de ambtenaar geen probleem, want Bagdad is veilig.

Zo keert de vrouw terug naar het Bagdad dat zij op haar zevende met haar moeder ontvluchtte voordat ze via Hongarije in de Arnhemse wijk Presikhaaf terecht kwam. Ironisch genoeg is dat één van de Nederlandse broeiplaatsen voor jihadistische jongeren die bij Islamitische Staat gaan vechten. Jongens met wie zij in de klas zat.

Met haar geliefde onderneemt ze haar vroegere reis in omgekeerde volgorde om terug te keren naar het land waar ze zich niet meer thuis voelde. Is het veilig genoeg? Komen ze terug? En zullen hun vaders op hun bruiloft zijn?

3. Pappa is Weg Dochter tussen Twee Werelden

Een Egyptische vader woont en werkt in Nederland. Op het oog is er niets aan de hand, het gaat goed, hij is gelukkig. Hij is, zoals men zegt, 'prima geïntegreerd'. En plotseling verdwijnt hij zonder iemand in te lichten. Zijn oudste dochter (Maryam Hassouni) besluit hem te gaan zoeken. Zij volgt de omgekeerde route die hij ooit afgelegd heeft van Noord-Afrika naar Nederland: de route van zijn verlangen. De reis is niet zonder gevaren en drempels en leidt niet alleen door onherbergzaam gebied, maar ook door onbekend gebied in haar eigen hoofd. Hoe meer ze haar vader op het spoor komt, hoe meer ze ook haar eigen verleden ontrafelt. En zo wordt de zoektocht ook een zoektocht naar zichzelf, naar haar wortels en naar wat 'thuis' voor haar betekent.

De drie monologen worden op één avond verteld en vormen zo een caleidoscopische blik op thema's als vluchten en terugkomen, wortelen en ontwortelen en hoe wie je bent samenhangt met waar je je ten diepste thuis voelt.

Planning: De repetities lopen van september tot en met half oktober. De première is begin oktober 2019 in Frascati te Amsterdam. Totaal rekenen we op 35 speelbeurten waarvan 10 in de reprise najaar 2020.

Extra Doelgroepen: politiek geïnteresseerden, achterban van o.a. Jibbe Willems en Maryam Hassouni, Egyptenaren, Syriërs en Irakezen.

OVERIGE ACTIVITEITEN

DNA plus - Talentontwikkeling

Elk jaar vraagt DNA aan jonge theatermakers of acteurs met verschillende culturele achtergrond een korte voorstelling te maken met als uitgangspunt de vraag: "Wat voor een voorstelling zou je willen maken die je nergens anders kunt maken?" Die korte voorstellingen zullen te zien zijn als acht presentaties van DNA plus. Als voorprogramma van de reguliere voorstellingen. Bij bewezen succes kunnen die presentaties tot een voorstelling uitgroeien en getoond worden op de Parade. Op die manier laat DNA het eigen publiek en het publiek van de Parade kennis maken met nieuwe interculturele verhalen van een jonge generatie cultureel diverse theatermakers.

Zo maakt de jonge Vlaams-Marokkaanse acteur Rashif El Kaoui een project over het actuele thema van de machtsverhouding tussen man en vrouw. Zijn artistieke onderzoek richt zich daarom op de kracht van de vrouwelijke sensualiteit, gebaseerd op de verhalen van Duizend-en-een Nacht. Wie is in de relatie tussen Sherazade en koning Sjahriar de baas? De koning die kan beschikken over haar lichaam, leven en dood? Of Sherazade die deze 'machtsovername' steeds weet uit te stellen door via haar verhalen meester te worden over de verbeelding van de koning?

Planning: De repetities lopen van half september tot half oktober. De premières zijn steeds gelijk met de reguliere voorstellingen; begin oktober 2018, 2019 en 2020 in Frascati te Amsterdam. In totaal rekenen we op 8 speelbeurten per voorstelling waarvan 5 verspreid over het land en 3 in Amsterdam.

Extra Doelgroepen: achterban makers, studenten toneelscholen en middelbare scholieren

DNAvond - verbreding en inbedding thematiek

Niet alleen wil DNA een breder en meer cultureel divers publiek trekken, we willen ook dat het publiek de thematiek van de voorstellingen mee naar huis kan nemen en dat de mensen hun gedachten daarover met anderen kunnen delen. Daarom gaan we de voorstellingen inbedden in uitgebreide rand-programmering, waarbij de ontmoeting tussen publiek en makers en de verschillende publieksleden onderling het uitgangspunt is. Alleen op die manier kan DNA een echt thuis zijn en kunnen verhalen en perspectieven met elkaar worden gedeeld.

DNA organiseert daarom minstens acht keer per seizoen een DNAvond. Op die avonden worden er gasten uitgenodigd die het thema waarover we het willen hebben, van verdieping kunnen voorzien. We zoeken de sprekers binnen de politiek, journalistiek of binnen de culturele wereld. Voor de voorstelling Pax Europa zijn we op deze manier een samenwerking aangegaan met Judith Sargentini, Europarlementariër van GroenLinks. Op zo'n avond eten makers, gasten en het publiek samen en er is muziek, een gedicht, een lied of een monoloog. De uitvoerenden daarvan proberen we zo

divers en breed mogelijk uit te nodigen. Dat doen we onder andere samen met Stichting Marmoucha die culturele evenementen over Marokkaanse kunst en cultuur organiseert. Maar we denken ook aan muziek van Merals Harem of een gedicht van Judith Herzberg. Bovendien is er alle gelegenheid voor het publiek om met elkaar, met de gasten en de makers te praten over de thematiek.

Het doel van de DNAvonden is de onderwerpen uit de voorstellingen anders te belichten en ter discussie te stellen, maar ook om een podium te bieden aan nieuw talent. Doordat elke gast, band of dichter zijn eigen publiek meebrengt, hopen we dat de avonden ook bijdragen aan een meer divers publiek. Bovendien worden de deelnemers de ambassadeurs voor de voorstelling en de bijbehorende thematiek.

Planning: bij alle reguliere voorstellingen rekenen we op totaal 8 keer een DNAvond verspreid over het land.

Extra Doelgroepen: politiek geïnteresseerden, achterban van de genodigden; van de sprekers en van de muzikanten.

4. PLAATS IN HET VELD

Het Nederlandse theaterlandschap is vooral wit. Dat geldt voor de verhalen die worden verteld op de podia en daardoor ook voor het publiek. Want waarom zou een cultureel divers publiek naar het theater komen als hun verhalen en hun perspectief daar niet worden gerepresenteerd? In een cultureel diverse samenleving verliest theater zo niet alleen zijn democratische legitimiteit, maar ook zijn gekleurde publiek.

Al vanaf zijn oprichting wil DNA die verhalen op het podium brengen die anders niet zouden worden verteld en personages en perspectieven die anders niet zouden worden getoond. In die traditie werkt DNA nog steeds door verschillende perspectieven naast elkaar op het toneel te brengen. Dat gaan we de komende kunstenperiode nog beter doen door meer verschillende makers met elkaar te laten samenwerken op basis van de thematiek van 'thuis'. Ook willen we een jonge generatie cultureel diverse theatermakers voorstellingen bij ons laten maken die ze nergens anders zouden kunnen maken.

Er lijkt gelukkig een verschuiving aan de gang in het theater, waarin er steeds meer ruimte komt voor makers en spelers met een cultureel diverse achtergrond. Omdat DNA is geworteld in het werken met diverse verhalen, zullen we daar ook in de toekomst onze bijdrage aan leveren. Dat doen we niet alleen door onze ervaring in te zetten, maar ook door verbindingen aan te gaan met instellingen en makers die onze ambities delen.

Zo gaan we samenwerken met Merlijn Twaalfhoven, Joost van Hezik en Mokhalled Rasem. Maar we verbinden ons ook aan internationale partners. De vragen die we ons in Nederland stellen op het

gebied van culturele diversiteit zijn immers niet uniek. Brussel is bijvoorbeeld een stad die nog veel gelaagder is, als het gaat om perspectieven en culturen. Niet alleen hebben de bewoners ontelbaar verschillende culturele achtergronden, ook in haar hoedanigheid als Europese hoofdstad en als hoofdstad van het cultureel verdeeld België, vindt Brussel die thema's in haar dna terug. Ook Antwerpen heeft een cultureel divers karakter. Vandaar dat DNA in 2017-2020 een nauwe samenwerking aangaat met de Koninklijke Vlaamse Schouwburg (KVS), dat zich bezighoudt met dezelfde thema's. Datzelfde geldt voor het Antwerpse Toneelhuis. Deze contacten helpen DNA de Amsterdamse onderwerpen universeler te maken, naar buiten te blijven kijken en talent en ideeën uit te wisselen.

Die samenwerkingen bieden ook de mogelijkheid om als DNA toe te groeien naar een meer Europees intercultureel gezelschap. De komende jaren willen we onze banden met België vasthouden en uitbreiden en contacten leggen met interculturele gezelschappen in Duitsland. In 2020-2024 willen we uitbreiden met nog twee landen en de contacten met Duitsland verstevigen. Wij werken zo langzaamaan aan een netwerk van interculturele gezelschappen in Europa en zo verbinden we de verschillende culturen zowel binnen het eigen land als daarbuiten.

5. ONDERNEMERSCHAP EN PUBLIEK

Om de missie van DNA te verwezenlijken, gaan we het volgende doen:

- Creëren van een vast, cultureel divers team
- Samenwerken en zorgen voor artistieke continuïteit
- Meer producties maken en vaker spelen
- Creëren van een gezonde financieringsmix
- Bouwen van een flexibele organisatie
- De voorstelling wordt een ontmoetingsplek tussen verschillende mensen en culturen
- De website wordt een herkenbaar brandpunt

VAST DIVERS TEAM

Omdat we willen dat onze voorstellingen meer impact hebben, zal een vast kernteam meer werk moeten verrichten. Twee dagen per week is een publiciteitsmedewerker aanwezig om de marketing en de randprogrammering te verzorgen. De zakelijk en artistiek leider zijn parttime aanwezig om de activiteiten uit te kunnen bouwen. Zij zijn verantwoordelijk voor het scouten van jong talent, het uitbouwen van ons netwerk en het meedenken over de randprogramma's.

Daarbij willen we meer mensen aan ons binden die een relevant netwerk hebben op het gebied van de thematiek van onze voorstellingen. Zo hebben we bijvoorbeeld voor De Haan contact met Thomas de Bres ((on) gelovige Thomas) om mee te werken aan de randprogrammering van de voorstelling en over publiciteitsstrategieën waarmee we het juiste publiek bereiken. De Bres heeft contacten in zowel de homoscene als in de moslimgemeenschap. Door zijn expertise en zijn netwerk te gebruiken krijgen de voorstellingen een stevigere thematische inbedding en haken ze automatisch aan bij al aanwezige netwerken.

De Nieuw Amsterdam werkt met een directie-bestuursmodel. We houden ons aan de Code Cultural Governance. Wij streven ook naar meer diversiteit in het bestuur. Dat bereiken we concreet door op

zoek te gaan naar een nieuwe bestuurder die niet van Nederlandse afkomst is.

De Code Diversiteit is onlosmakelijk verbonden met de doelstelling van onze organisatie. Als we personeel aannemen of inhuren, proberen we die zo cultureel-divers mogelijk te werven. Met Inger Stam nemen we een jonge publiciteitsmedewerker aan die een ander, jonger, netwerk heeft dan nu in de organisatie aanwezig is en die ons daarom kan helpen bij het bereiken van doelgroepen die we eerder moeilijker konden bereiken.

SAMENWERKEN MET GELIJKGESTEMDEN – ARTISTIEKE CONTINUÏTEIT

De komende jaren gaan we samenwerken met aantal bijzondere artistieke partners die net als wij streven naar het vertellen van verhalen over en voor de cultureel diverse samenleving: Merlijn Twaalfhoven, Joost van Hezik en Mokhallad Rasem. Daarmee verrijken we niet alleen de artistieke identiteit van DNA maar waarborgen we de artistieke continuïteit ook. Daarbij spreiden we het risico door vaker samen te werken.

Merlijn Twaalfhoven

Met Merlijn Twaalfhoven en zijn stichting La Vie Sur Terre gaan we een vierjarig samenwerkingsverband aan voor de voorstellingsserie A Postcard from...

Door de samenwerking met Twaalfhoven kunnen we een hogere uitkoopsom vragen. Daarnaast kunnen we speelplekken uitwisselen door bijvoorbeeld zowel in theater Frascati als in Muziekgebouw aan het IJ te spelen.

Mokhallad Rasem

Aanstormend talent Mokhallad Rasem regisseert De Haan en Goede reis. Daarmee zetten we – naast de jonge makersprojecten - binnen de organisatie de eerste stap om meer cultureel divers theatertalent aan ons te verbinden. We streven ernaar om ons artistieke team in 2020 nog verder uitgebreid te hebben met meer cultureel divers talent. Dat team moet met Saad El Hamus de spil gaan vormen van DNA. Zo zorgen we bovendien voor meer artistieke continuïteit in de toekomst.

Joost van Hezik

Joost van Hezik stroomt uit bij Toneelschuurproducties en regisseert de serie A Postcard from... en Spinoza. Met Van Hezik haalt DNA een talentvolle en eigenzinnige regisseur in huis die in staat is met een spannende theatertaal ook een groot publiek te bereiken.

België

Andere gelijkgestemden zijn t,arsenaal, de Koninklijke Vlaamse Schouwburg in Brussel en het Antwerpse Toneelhuis. De zeer prettige samenwerking met deze partners zetten we voort. Wij zien in deze gezelschappen belangrijke geestverwanten in het streven naar meer diversiteit in het theater. Wij merken dat het volwassen theater in België bijvoorbeeld diverser is dan het Nederlandse theater. Door samen te werken kunnen we elkaar op een positieve manier beïnvloeden.

MEER PRODUCTIES MAKEN EN VAKER SPELEN

Bureau Berbee verkoopt onze voorstellingen al 10 jaar met veel succes. We speelden onze voorstellingen de afgelopen jaren gemiddeld 35 keer en willen dat zoveel mogelijk continueren. We gaan van één productie per jaar naar 2 producties per jaar en we rekenen op een totaal van 244 voorstellingen, waarvan 35 keer De Haan, Spinoza, en Goede reis, 25 keer A Postcard from Caïro en 30 keer A Postcard from ... en totaal 60 voorstellingen op de Parade. Onze jonge makers spelen vanaf 2018 8 keer per jaar als voorprogramma van de hoofdvoorstelling waarvan drie keer per jaar in Amsterdam en 5 keer per jaar daarbuiten; in Groningen, Arnhem, Rotterdam, Haarlem en Den Haag. Ook spelen we regelmatig in België. We hebben goede contacten in Gent, Mechelen, Antwerpen, Brussel en Tielt. We hebben daar de

afgelopen vier jaar een netwerk opgebouwd en uitgebreid, van 3 voorstellingen in 2013 naar 6 voorstellingen in 2016. We breiden ons internationale netwerk uit met Duitsland in 2020 met het project A Postcard from... dat we in samenwerking met Merlijn Twaalhoven maken. We presenteren daar in totaal 3 voorstellingen.

GEZONDE FINANCIERINGSMIX

DNA heeft de afgelopen vier jaar regelmatig projectsubsidie gekregen voor de producties die wij maakten. We blijven in de toekomst gesteund door private fondsen zoals VSBfonds en Fonds 21. Deze fondsen richten zich op jong talent, samenwerken en het verkrijgen van nieuw publiek. Omdat onze doelstelling bij veel van deze onderwerpen aansluit, hebben we een goede relatie met deze fondsen. Verder vragen we een aantal keren subsidie aan bij het NORMA fonds en ook vragen we geld aan bij het Lira Fonds, want we werken iedere voorstelling met nieuwe teksten. Daarnaast gaan de publieksinkomsten in de periode 2017-2020 omhoog, omdat we meer voorstellingen spelen dan voorgaande jaren. In de periode 2017-2020 streven we naar een percentage eigen inkomsten van gemiddeld 35%, dat is gezien de huidige begroting (39%) en de resultaten in het verleden (gemiddeld 33%) realistisch.

FLEXIBELE ORGANISATIE

Om te kunnen inspelen op een snel veranderende wereld zijn we een zo flexibel mogelijke organisatie. Zo weten we nog niet precies met welke voorstellingen we in 2017-2020 naar de Parade gaan. We houden de mogelijkheid open om onze geadopteerde makers naar de Parade te sturen en op die manier divers jong talent extra te ondersteunen en een groter publiek met hen te laten kennismaken. Alle voorstellingen maken we

PROGNOSE 2017-2020

	2017 De Haan/ Spinoza	2018 A postcard from Caïro/ Jonge Maker 1	2019 Goede Reis/ Jonge Maker 2	2020 A postcard from .../ Jonge maker 3	
ADAM	10	8	8	8	
WIJKEN ADAM	2	2	2	2	
VRIJ NL	46	17	27	19	
PARADE	0	30	0	30	
BUITENLAND	12	6	6	9	
TOTAAL	70	63	43	68	244

zodanig flexibel, dat ze op zoveel mogelijk plekken kunnen worden gespeeld.

PUBLIEKBEREIK

De verhalen die DNA de komende vier jaar vertelt, zijn verhalen die een groter publiek aangaan. Van de autochtone Nederlander die zijn buurt snel ziet veranderen tot de oudere Marokkaanse vrouw die niet in Marokko zal sterven, zoals ze ooit had bedacht.

In de ontmoetingen tussen verschillende mensen en culturen met de voorstelling als uitgangspunt ligt de basis voor gesprek. Ook die gesprekken zijn soms spannend en schurend, zoals bleek tijdens de discussie die de makers hadden met de vrouwen van de Wijkjury naar aanleiding van de blote moederpop in de voorstelling Pax Mama. Maar juist in die soms botsende interculturele gesprekken ligt wel de potentiële kracht van theater voor de democratische en diverse samenleving. Het gaat DNA niet alleen om de voorstelling alleen, maar ook om hoe de voorstelling en de thematiek betekenis kan hebben in het dagelijks leven van mensen. Daarvoor moet het gesprek over de voorstelling worden gefaciliteerd.

Voor de komende periode streven we naar een publieksgroei van 15%.

Doelgroepen

- Bezoekers van eerdere voorstellingen. De Nieuw Amsterdam heeft haar eigen 'fans', die trouw naar de voorstellingen komen. DNA heeft zeker met de laatste voorstellingen een vast publiek opgebouwd.
- Divers publiek. We werken aan aparte marketingstrategieën om een zo divers mogelijk publiek te trekken. DNAvonden zijn daar een voorbeeld van. Maar ook in de aanloop naar een voorstelling willen we met PR en marketing al publiek aan ons binden. Denk hierbij bijvoorbeeld aan het organiseren van polls, online onderzoeken, al dan niet met een mediapartner.
- Publiek met een mening. De onderwerpen lenen zich om publiek op te zoeken dat open staat voor discussie.
- Liefhebbers van makers Sabri Saad El Hamus, Joost van Hezik en Merlijn Twaalfhoven. Allen hebben zij een eigen achterban. Dit netwerk zetten we in voor de publiciteit.

NAAR EEN ONTMOETINGSPLEK VOOR VERSCHILLENDE CULTUREN

Om die verschuiving in publieksbereik en inbedding te realiseren, neemt DNA een aantal stappen. Zo gaan we een samenwerking aan met Joost van Hezik. Deze jonge regisseur werkte op veel verschillende plekken en heeft een grote naamsbekendheid opgebouwd. Hij heeft een groot netwerk dat we kunnen inzetten. Zo vragen we bijvoorbeeld de Toneelschuur de bezoekers van Van Hezik voor onze projecten te benaderen. Hij werkt ook veel samen met Stichting Nieuwe Helden, dat vernieuwende projecten produceert op het snijvlak van kunst en maatschappij. Ook Merlijn Twaalfhoven gaat een grote rol spelen binnen DNA. Ook hij heeft een groot netwerk, waaronder in de muziekwereld. In overleg met Merlijn gaan we op zoek naar zijn publiek. Zijn stichting La Vie Sur Terre zorgt eveneens voor publiciteit. De orkesten of de ensembles waarvoor hij heeft gewerkt, kunnen de voorstellingen promoten.

Er moet ook werk worden gemaakt van het betrekken van een meer cultureel divers publiek. De thematiek van 'thuis' spreekt al meer culturele groepen aan dan thema's als 'identiteit' of 'religie' die de afgelopen jaren de rode draden vormden. We gaan onze voorstellingen bovendien presenteren in meer diverse theaters zoals Mozaïek (in Amsterdam-West), De Regentes of Zaal3 van Theater aan het Spui (in Den Haag).

Per project zoeken we samenwerking op met cultureel diverse makers en/of acteurs die hun eigen publiek meenemen. DNA heeft goede ervaringen met voorprogramma's die gemaakt werden door jonge theatermakers. Zo maakten afgelopen periode Maryam Hassouni en Werner Kolf in het kader van DNA Plus een voorprogramma bij de voorstelling Pax Hominis. Daarmee trokken de makers ook een nieuw publiek voor de hoofdvoorstelling naar het theater. Hierop borduren we de komende 4 jaar verder met DNAvond.

CULTUREEL-DIVERSE MARKETING

De marketing die we de afgelopen periode deden, richtte zich vooral op de klassieke media en daarmee op het klassieke toneelpubliek. Het bredere en cultureel-diverse publiek dat we in de nieuwe periode aan ons willen binden, maakt van derge-

lijke media veel minder gebruik. Daarom gaan we investeren in marketing voor de diverse publieks-groepen. Hoe bereiken we die en hoe kunnen we de drempels die ze ervaren op het gebied van theaterbezoek verlagen? We zoeken hiervoor bijvoorbeeld ook de samenwerking op met relevante organisaties zoals Stichting Marmoucha, Podium Mozaiek, Stichting Kulsan et cetera.

WEBSITE ALS HERKENBAAR BRANDPUNT

Naast alle vanzelfsprekende middelen, zoals drukwerk, flyers, social media, interviews voor radio, televisie en krant, winacties met (lokale) media en blogs en verdere free publicity, proberen we ook op andere manieren een breder publiek aan ons te binden.

Een van de belangrijkste middelen daarvoor is onze website die vanaf dit jaar nog meer het verhaal achter de voorstellingen moet vertellen. Wie is De Nieuw Amsterdam? Waarom maken we deze voorstellingen? Waarom doen deze acteurs mee? Elke medewerker heeft zijn eigen verhaal dat we door middel van korte interviews vertellen.

Verder krijgt het potentiële publiek via de website praktische informatie. Er moet zo helder mogelijk gecommuniceerd worden waar de voorstelling over gaat en waar en wanneer deze speelt. Het publiek kan zich via de website inschrijven voor een nieuwsbrief.

De website vormt ook het brandpunt voor de rest van de social media waar gebruik van gemaakt wordt om ons verhaal te vertellen. Via social media kan dat verhaal persoonlijk gemaakt worden. Zo laten we onze volgers het gehele proces zien: de eerste repetitie, het eerst decorontwerp, de eerste tekstlezing, de eerste doorloop. Maar we laten onze volgers ook kennis maken met de medewerkers. De filmpjes die we ontwikkelen voor de nieuwsbrieven worden ook hier gedeeld.

Verder willen we ons publiek al in een vroeg stadium betrekken bij wat we maken. We vertellen tenslotte verhalen van én aan iedereen en kunnen dat alleen als we weten wat er speelt en leeft onder onze bezoekers. Hoe kunnen we dat gebruiken bij het maken van de voorstellingen? De uitkomsten bieden bovendien publicitaire kansen.

6. SPREIDING

Je kunt er van alles van vinden, maar Nederland is inmiddels een cultureel zeer diverse samenleving met een grote verscheidenheid aan perspectieven op het samenleven in het land, in de wereld, en met elkaar. Soms schuren en botsen die perspectieven. In het theater kunnen die perspectieven op een veilige manier met elkaar in aanraking worden gebracht, kan er een gesprek ontstaan met de voorstelling als uitgangspunt. Daarom gaan we ook meer dan voorheen op verschillende plekken in de grote steden spelen. We willen met zoveel mogelijk Nederlanders in gesprek over de thema's uit de voorstellingen, voorafgaand, tijdens en na de voorstelling.

Nederland is bovendien geen eiland. Het heeft – alleen al door zijn diversiteit aan bewoners - verbindingen met de rest van de wereld en daarmee ook met de grotere geopolitieke bewegingen die daarin plaatsvinden. Via onze voorstellingen willen we een wisselwerking teweeg brengen tussen Nederland en de grotere wereld door in de voorstellingen de stad op verschillende manieren met de wereld te verbinden. Door de wereld even door

Egyptische of Syrische ogen te bekijken, bijvoorbeeld. Of door historische Nederlanders als Jacob Israël de Haan en Spinoza te introduceren en hun ideeën in verband te brengen met de wereld van nu.

DNA reist ook de komende jaren daarom weer door het land. Hoewel de Randstad de grootste cultureel diverse vraagstukken kent, spelen die zaken ook in de kleinere steden in Nederland. We hebben goede contacten met twintig theaters buiten de randstad waar we regelmatig spelen. We streven ernaar de komende vier jaar meer publiek te bereiken door op meer plekken te gaan spelen en net als in de rest van Nederland meer impact te genereren. We spelen naast de gebruikelijke serie ook in verschillende wijktheaters in bijvoorbeeld Den Haag en Rotterdam. In die theaters organiseren we niet alleen de voorstelling maar daarnaast een borrel met exotische hapjes en in sommige gevallen ook een bijpassende maaltijd.

7. TOELICHTING BEGROTING 2017-2020

LASTEN

Personele lasten

DNA werkt conform de Cao Theater.

De lonen zijn overeenkomstig de Cao opgesteld.

Voor alle producties zijn 35 repetities begroot behalve voor de serie A Postcard from ...

Daarvoor zijn 45 repetities begroot, waarvan tien repetities zijn ingeruimd om van de voorstelling een Paradevoorstelling te maken.

We hebben voor de jonge makers steeds hetzelfde gebudgetteerd en zijn daarbij uitgegaan van minder kosten omdat er minder lang wordt gerepeteerd -de voorstellingen zijn korter- en er wordt minder vaak gespeeld.

Materiële activiteitenlasten

Deze kosten zijn relatief hoog omdat er een regisseur en ook soms een acteur uit Vlaanderen komt. De reis- en verblijfskosten die dat met zich meebrengt zorgen voor relatief hoge kosten. Daarnaast werken bij de serie A Postcard from... met meer mensen waardoor de reiskosten hoger uitvallen.

Personele publiciteitskosten

Deze zijn relatief hoog omdat we ons de komende jaren extra willen richten op het verkrijgen van meer publiek. Daarom is er onder andere budget ingeruimd voor een medewerker die zich hier parttime mee bezig houdt.

BATEN

Directe opbrengsten

Deze bestaan uit uitkoopsommen. Voor de kleinere projecten rekenen we gemiddeld 1.350 euro per voorstelling en voor de serie A Postcard from...

rekenen we op gemiddeld 1.500 euro per voorstelling. Voor de DNAplusvoorstellingen vragen wij 500 euro extra aan de theaters.

De overige inkomsten bestaan uit auteursrechten (10% van de uitkoopsom of recette) en DNAvonden. Voor DNAvonden rekenen wij per keer op 500 euro.

Private fondsen

We vragen in totaal 35.194 euro per jaar aan bij private fondsen. Voor de voorstellingen in samenwerking met La Vie Sur Terre vragen we beiden extra middelen aan. Daar is in de begroting rekening mee gehouden. Afgelopen vier jaar vroegen we voor twee projecten subsidie aan en ontvingen in totaal meer dan 130.000 euro. Nu vragen we voor vier projecten subsidie aan, dus voor twee keer zoveel projecten. De genoemde inschatting lijkt ons gezien de resultaten in het verleden zeker haalbaar.

Publieke fondsen

DNA vraagt 143.000 euro per jaar aan bij de Gemeente Amsterdam. DNA heeft sinds zijn oprichting in 1986 een belangrijke functie binnen de gemeente Amsterdam. Uit monitorgesprekken met Dienst Maatschappelijke Ontwikkelingen blijkt er een grote behoefte aan DNA als intercultureel gezelschap. Dit geeft ons vertrouwen in de continuering van deze band. Naast de steun van de Gemeente Amsterdam vragen wij om een aanvullende structurele subsidie van Fonds Podiumkunsten van 150.250 per jaar. DNA gaat de komende vier jaar meer producties maken, vaker spelen en twee grotere producties maken. Aan de producties werken meer mensen mee dan voorheen. Dat geldt met name voor de serie A Postcard from... Deze ontwikkelingen hebben tot gevolg dat de exploitatiekosten stijgen. We gaan van 159.375,- euro (2013), 225.927,- euro (2014) en 230.071,- euro (2015) naar gemiddeld 482.469,- euro per jaar in de periode 2017-2020. Dat is nodig om de ambities voor de komende vier jaar mogelijk te maken.